

1

Triedič

Bol to potkan.
Aspoň Penny si to myslela.

Z poštovej schránky vypadol na rohožku malý tieň a potom sa rozbehol po podlahe pošty. Ťahal za sebou tenký chvost, ktorý sa podobal červíkovi.

Penny stuhnuto sedela na okennom parapete, svrbela ju pokožka. Cez trhlinu v záclonách sledovala jeho cestu pozdĺž okraja tmavej izby. Ukryl sa za kôš na odpadky.

7

Asi hľadá jedlo, pomyslela si a dúfala, že keď v koši nájde len starý papier a obálky, odíde. O sekundu neskôr sa však tieň opäť objavil a prešmykol sa pod rímsou, kde zákazníci vyplňajú formuláre. Odtiaľ sa rýchlymi skokmi presúval čoraz bližšie k dlhému drevenému výdajnému pultu. Prikrčil sa k zemi, vyzeral ako malý zákazník a Penny sa na chvíľu usmiala. Potom nadskočila, lebo tieň vyskočil na pult.

Penny počula, ako niečo kvapká, a so zastonaním sa pozrela dole: atrament z plniaceho pera, ktoré držala v ruke, sa rozprskol po celom liste pre mamu. Dátum — *21. decembra 1952* — bol teraz flakátý a zababraný od atramentu.

Kým zdvihla zrak, potkan zmizol a v podateľni nastalo ticho. Keďže *netušila*, kam sa ukryl, naskočila jej poriadna husia koža.

Penny nechala pero na parapete a rukami zašpinenými od atramentu si prehrabla vlasy. Vložila list do tašky, sklzla z parapetu a prezrela si miestnosť.

Bola príliš veľká tma na to, aby niečo videla. Odhrnula záves, ale cez arkierové okno sotva prenikalo nejaké svetlo z pouličných lúčok. Všadeprítomný smog

všetko zahalil — ulice, domy, autobusy a ľudia sa strácali kdesi v hustej hmle dymu z komínov a výparov. Dokonca aj poštová schránka za oknom bola len bez tvará červená škvrna.

Penny spustila záves a stuhla. Spoza pultu sa ozývalo škrabanie. Potom začula *cvaknutie*, akoby sa niečo odomklo. No nedávalo to žiadny zmysel. V miestnosti okrem nej a potkana nikto iný nebol. Čo *vydalo* ten zvuk?

Prehltla svoje obavy, po špičkách podišla bližšie a očami prebehla po bezchybnom pulte, po leštených mosadzných váhach a po rade pečiatok s písmenami pripomínajúcim vojakov. Nič sa tam nehýbalo. Zahľadela sa na triediaci regál na zadnej stene, s priehradkami na triedenie listov. Vedľa neho stáli skrinky plné kancelárskych potrieb na predaj. Ani tam nevidela žiadnu stopu po potkanovi.

Potom zachytila nezameniteľný zvuk otvárajúcej sa zásuvky. Chĺpky na krku sa jej zježili.

Mala by som to povedať strýkovi Frankovi, pomyslela si — a hneď si to rozmyslela. Dožadoval by sa vysvetlenia, prečo bola na pošte mimo pracovnej doby, a to

by znamenalo stratu jej vzácneho úkrytu, odkiaľ mohla prvýkrát zazrieť svoju mamu. Penny sa zmocnili obavy. *Čo ak mama priletí lietadlom do Londýna príliš skoro, potom zle pristane v smogu a...?* Striasla sa a zahнала myšlienky späť. Musí byť odvážna. Najprv si poradí s potkanom.

Zdvihla poklop na pulte a prikrčila sa na druhej strane, ale bola tam príliš veľká tma, aby niečo videla. Zašmátrala v taške po baterke, zapla ju a posvietila si na rad zásuviek.

Vydesilo ju prenikavé *prasknutie*, ktoré sa rozľahlo po miestnosti, po ktorom nasledoval hrozný, vysoký piskot. Penny zamávala svetlom baterky. Na opačnom konci pultu bola jedna zo zásuviek pootvorená, kľučka šialene hrkotala na pántoch. Napäto očakávala, že potkan sa každú chvíľu vyrúti von. Namiesto toho sa zásuvka začala triasť a zvnútra sa ozvalo tlmené pišťanie. Zasekol sa?

Penny pristúpila bližšie. Keď svetlo baterky dopadlo na medzeru, zásuvka sa prestala mykať. Siahla na kľučku, ale potom sa zastavila. Keby ju uvoľnila, potkan by mohol vyskočiť a uhryznúť ju. Otvorila skrinku s kan-

celárskymi potrebami a vybrala veľkú, pevnú hnedú obálku. Držala ju pred sebou ako štít, natiahla prst a rýchlo potiahla za kľučku. Potom odskočila.

Nič sa nestalo.

Penny sa naklonila dopredu, ale v zásuvke videla len adresovanú obálku a niekoľko kancelárskych spi-
niek. Pristúpila o krôčik bližšie.

Tam! V zadnom rohu bolo zakliesnené chvejúce sa hnedé kľbko, skrútené ako pár ponožiek, vôbec nie také desivé, ako očakávala. Spustila obálku, cítila sa hlúpo. Srsť čajovej farby vo svetle baterky jemne žiarila ako zamat. A pod ňou sa zalesklo čosi strieborné.

„Ach!“ Penny zalapala po dychu. „Pasca!“

Malé kľbko sa posunulo a odkrylo krvavú škvrnu na dne zásuvky. Pružina z pasce na potkany sa zachytila v strede jeho štíhleho chvosta a rozrezala mu kožu.

„Chudáčik!“ vzdychla Penny. „Tak *preto* si nevedel vyliezť von.“

Počas toho, ako rozprávala, vystrčil okrúhle uško a hneď za ním aj druhé. Potom na ňu vykukli dve obrovské ligotavé oči ako miniatúrne mesiace. Trblietali sa vo svetle baterky. Zblízka vôbec nevyzeral ako potkan.

Ten zvláštny tvor hľadel Penny do očí a roztvoril malú labku. Načiahli sa k nej štyri dlhé prsty pripomínajúce konáriky.

Penny cítila, ako jej zviera srdce. Nemohla ho takto nechať. Oprela si baterku o pult a rukávy kabáta si natiahla na ruky. „Prosím, neuhryzni ma!“ povedala. Centimeter po centimetri sa načahovala dovnútra, až sa jej podarilo uchopiť roh pasce.

Keď uvoľnila kovovú pružinu, zvieratko sa pevne skrčilo, aby si mohlo vytiahnuť chvost. Penny rýchlo odtiahla ruky.

Ozval sa tichý cmúľajúci zvuk a zvieratko sa začalo naťahovať. Najprv sa objavili štyri ružové labky. Potom sa vystrčil nos, nie ostrý, ako má potkan, ale krátky a mäkký, aký mávajú mačiatka, s bielym pruhom uprostred, a nakoniec malé ústa pod ním. Zvieratko sa krčilo na dlhých zložených nohách, cmúľalo si chvost a upieralo obrovské oči na Penny.

Všimla si, že na šnúrke okolo krku mu visí spinka. Znovu sa načiahla, aby ju odstránila, ale zvieratko vytiahlo chvost z úst a utieklo dozadu.

„Nezabíjaj ma!“ zapišťalo.